

jeg har kun begæret Ordet for at tilkendegive min Sympati for den Hensigt, som ligger bagved dette Forslag. Det var efter min Mening særdeles godt, at vi i sin Tid fik begyndt paa denne Sag med en stykkevis Reform, idet vi fik en Ulykkesforsikring for Arbejderne i de Erhverv, som man betegnede som de mere farlige. Der var det gode derved, at det jo forholder sig saaledes med de sociale Reformer, at naar man først faar begyndt derpaa, drager det ene det andet efter sig. Det har ogsaa vist sig her. Efter at vi først havde faaet begyndt, er der først kommet Fiskernes Ulykkesforsikring til, og nu kommer utvivlsomt ogsaa Søfolkenes til. Men jo videre Ulykkesforsikringen omspænder Arbejderne, desto større bliver Savnet for dem, der vedblivende staa udenfor. Man kan nok sige: Det er Arbejderne i de mere farlige Erhverv, som ere ulykkesforsikrede, medens Arbejderne i de mindre farlige Erhverv maa vente. Det er vist rigtigt nok, men for det enkelte Tilfælde har det ikke meget at betyde. Naar en Landarbejder omkommer under sit Arbejde, er det for hans efterladte ikke nogen Trøst, at det i og for sig er forholdsvis sjældent, at en saadan Ulykke sker under Udførelse af Landarbejde; hvor sjældent det end er, saa rammer dog Sorgen og Savnet og Nøden lige haardt i de Tilfælde, hvor de indtræde. Efterhaanden som flere og flere Grene af Arbejderstanden omfattes af Ulykkesforsikringen, bliver det saaledes for dem, der staa udenfor; at der ligesom føjes Uret til selve Ulykken. Naar der rammer en Landarbejderfamilie den Ulykke, at dens Forsørger omkommer under Udførelsen af sit Arbejde, føjes der ligesom en Uretfærdighed til derved, at man i dette Tilfælde ikke ved Ulykkesforsikring har afbødet noget af Ulykkens økonomiske Følger for de efterladte, medens man har gjort det for dem, der blive efterladte efter en Arbejder, som omkommer i de industrielle Erhverv eller paa Fiskeri, og nu snart ogsaa, naar han tjener i Søfart. Jeg skulde derfor meget ønske, at der maatte kunne komme noget ud af dette Forslag. Jeg er tilbøjelig til at tro, at dette Forslag ikke er egnet til at løse Opgaven, men jeg vilde ønske, at man i det Udvalg, til hvilket Forslaget utvivlsomt vil blive henvist, vil tage Sagen op og søge at løse den.

Fra Arbejderforsikringsraadet kan der hentes Kendskab til denne Sag. De Mænd, der staa i Spidsen for Arbejderforsikringsraadet og lede det, have nu flere Aars Virksomhed bag sig og maa have samlet me-

gen Indsigt i disse Spørgsmaal. Vi have desuden siddende en Kommission, som ogsaa har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal. Hvis der f. Eks. kom Medlemmer af denne Kommission ind i det Udvalg, som skal behandle dette Forslag, forekommer det mig, at det maatte være muligt at tilføre dette Forslags Behandling nogle af de Kundskaber, som man har indsamlet i Kommissionen, og det var da muligt, at man i det kommende Udvalg kunde naa i hvert Fald et Skridt henimod Løsningen af dette Spørgsmaal. Det vil jeg udtale Haabet om og derfor ledsage Forslaget paa dets videre Vej gennem Tinget med mine bedste Ønsker.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Jeg kan ganske henholde mig til mine Udtalelser under den meget indgaaende første Behandling af dette Lovforslag i forrige Samling. Jeg udtalte den Gang, at jeg ikke kunde indse, at dette Forslag gav noget Bidrag til Sagens Løsning, og jeg har den samme Opfattelse endnu. Jeg skal derom henvise til det nu foreliggende Lovforslag om Søfolks Ulykkesforsikring. Der er ingen af de ærede Forslagsstillere, der ved dette Lovforslags Behandling har kunnet paavise, at Bestemmelserne deri vare overflødige eller kunde have været sparede, at det hele kunde været gjort med et Par Ord, der blot sagde dette ene, at ogsaa Søfolk fremtidig høre ind under Loven af 7. Januar 1898. Men det var saaledes, at de ærede Forslagsstillere i Fjor vilde ordne Spørgsmaalet saavel for Landarbejdere som for Søfolk, og det er saaledes de i Aar ved det foreliggende Forslag ville ordne Spørgsmaalet angaaende Landarbejderne. De mene det gjort med blot at føje Arbejdere ved Landbrug ind under den for de industrielle Virksomheder gældende Lov. Det er en umulig Vej, man naar intet ad den.

Jeg skal ikke gaa ind paa en nærmere Kritik af Lovforslaget. En saadan fremkom jeg med i Fjor, og der er intet nyt i Lovforslaget, som det nu foreligger. Ogsaa jeg har — jeg kan sige selvfølgelig — den største Interesse for, at vi, inden ikke for lang Tid, maa kunne komme til en Løsning ogsaa for Landarbejdernes Vedkommende af Spørgsmaalet om Erstatning ved Ulykkestilfælde eller ved Død som Følge af Ulykkestilfælde. Men jeg ser ikke, at det Forslag, som her foreligger, kan føre os det mindste Skridt frem ad Vejen til Sagens Løsning.